

LARS KEPLER

—
Polisiye
Gerilim
—

TACİZCİ

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Tacizci

TACİZCİ

Orijinal adı: Stalker

© Lars Kepler, 2014

Yazan: Lars Kepler

İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Salomonsson Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2022 / ISBN 978-625-8090-34-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tacizci

Lars Kepler

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

İlk ceset bulunana kadar filmi kimse ciddiye almamıştı. Ulusal Suçları Araştırma Şubesi'nin e-posta adresine bir YouTube video klibinin bağlantısı gönderilmişti. E-postada herhangi bir mesaj yoktu ve gönderenin izini sürmek imkânsızdı. Polis teşkilatı sekreteri görevini yapmış, bağlantıya tıklamış, filmi izlemiş ve bunun aslında kafa karıştıran bir şaka olduğunu varsaymıştı ama film yine de kayıtlara girmişti.

İki gün sonra üç deneyimli dedektif, Stockholm'deki Ulusal Suçları Araştırma Şubesi'nin genel merkezinin sekizinci katındaki küçük bir odada, bu film sebebiyle toplandılar. Üç adamdan en yaşlısı gıcırdayan bir ofis sandalyesinde otururken, diğer ikisi onun arkasında dikiliyordu.

Geniş bilgisayar ekranında izledikleri klip sadece elli iki saniye uzunluğundaydı.

Bir el kamerasıyla, yatak odası penceresinden gizlice görüntü alınarak çekilen bu titreşen film, otuz yaşlarında bir kadını siyah bir külotlu çorap giyerken gösteriyordu.

Ulusal Suçları Araştırma Şubesi'ndeki üç adam, kadının tuhaf hareketlerini utanç dolu bir sessizlik içinde izliyorlardı.

Kadın, çorabı bacaklarına geçirebilmek için hayali engellerin üstünden athyormuş gibi uzun adımlar attı ve bacaklarını ayırarak birkaç kez çömeldi.

Kadın pazartesi sabahı Stockholm dolaylarındaki Lidingö Adası'nda, teraslı bir evin mutfağında bulunmuştu. Ağzı garip bir şekilde açık halde, yerde oturuyordu. Pencereye ve saksıdaki orkideye kanlar sıçramıştı. Kadının üstünde külotlu çorap ve sustayenden başka bir şey yoktu.

O haftanın ilerleyen günlerinde adli tıp otopsisini, alışılmadık

bir vahŐet gösterisine kurban giden kadının boğazıyla yüzünün çevresinde yođunlaŐan pek çok keŐiđin ve bıçak yaralarının yol açtığı kan kaybı nedeniyle öldüğü sonucuna vardı.

“Tacizci” sözcüğü 1700’lerin başından beri varlığını sürdürmektedir. O günlerde iz süren ya da kaçak avlanan kişi anlamlarına gelirdi.

1921’de Fransız psikiyatr Clérambault, cinsel saplantı sorunu olan bir hastayla ilgili bir çalışma yayımladı. Bu vaka geniş çevrelerce bir tacizcinin ilk modern analizi olarak görülmektedir. Günümüzde bir tacizci, obsesif takıntı bozukluğu olan ve başka bir bireyin aktivitelerini izleme konusunda sağlıklı bir takıntı geliştiren kişidir.

Nüfusun neredeyse yüzde 10’u, yaşamları süresince bir çeşit tacize maruz kalacaktır.

Tacizin en yaygın biçimi tacizcinin kurbanla süregelen veya geçmişte kalan bir ilişkisinin bulunmasıdır ancak takıntının yabancılarla ya da toplumun gözü önündeki kişilere yöneldiği çarpıcı sayıdaki vakada, rastlantı temel bir faktördür.

Vakaların büyük çoğunluğu hiçbir zaman soruşturma gerektirmese de polis bu olguyu ciddiye alır çünkü bir tacizcinin patolojik takıntısı, içsel bir tehlike potansiyelini de beraberinde getirir. Tıpkı fırtınalı havada yüksek ve alçak basınç alanları arasında yalpalayan bulutların aniden değişerek bir kasırgaya dönüşebileceği gibi, bir tacizcinin tapınma ve nefret arasındaki duygusal salınımları da aşırı saldırgan bir hal alabilir.

22 Ağustos Cuma günüydü, saat dokuza çeyrek vardı. Yaz ortasının büyüğü gün batımlarının ve aydınlık gecelerinin ardından, karanlık şaşırtıcı bir hızla bastırıyordu. Ulusal Polis Teşkilatı'nın camekânlı avlusunun dışında, hava çoktan kararmaya başlamıştı.

Margot Silverman asansörden çıkıp fuayedeki güvenlik kapısına doğru yürüdü. Önü açık, siyah bir hırka, göğsüne sıkıca oturan, beyaz bir bluz ve giderek genişleyen karnının üstünde gerilen, yüksek belli, uzun paçalı, siyah bir pantolon giymişti.

Acele etmeden, cam duvardaki döner kapılara doğru ilerledi. Ahşap bankonun arkasında oturan nöbetçi, gözlerini bir ekrana dikmişti. Büyük tesisin her bölümü sürekli olarak güvenlik kameralarının gözetimi altındaydı.

Margot'un platin sarısı parlak saçları kalın bir örgü şeklinde sırtına uzanıyordu. Otuz altı yaşında ve üçüncü kez hamile olan Margot, nemli gözleri ve pembe yanaklarıyla ışıldıyordu.

Uzun bir çalışma haftasının ardından eve gitmeye hazırlanıyordu. Her gün mesaiye kalmış ve kendini fazla zorladığı için iki uyarı almıştı.

Margot, Ulusal Polis Teşkilatı'nın seri katiller ve tacizciler alanındaki yeni uzmanıydı. Maria Carlsson'un cinayeti, dedektif başkomiser olarak atandığından beri sorumluluğunu üstlendiği ilk vakaydı.

Ortada herhangi bir tanık ya da şüpheli yoktu. Kurban bekârdı, hiç çocuğu yoktu, Ikea'da ürün danışmanı olarak çalışıyordu, babasının ölümünden ve annesinin bakımevine yatmasından sonra ebeveyninin ipoteksiz ve teraslı evlerini devralmıştı.

Maria genellikle sabah vardiyasındaki bir meslektaşıyla işe giderdi. O sabah Kyrk Yolu'nda beklemediği için meslektaşı ara-

bayla onun evine kadar gelmiş, kapı zilini çalmış, pencerelerden içeriye bakmış, sonra arka tarafa yürümüş ve Maria'yı görmüştü. Maria yerde oturuyordu, yüzü bıçak yaralarıyla kaplıydı, boynu neredeyse boydan boya kesilmişti, başı bir yana yatmıştı ve ağzı tuhaf bir şekilde açıktı.

Ağzın kendiliğinden o şekli alması teorik açıdan mümkün olduğu halde, adli tıp tarafından verilen ön otopsi raporuna göre, Maria'nın ağzının öldükten sonra o şekle sokulduğuna dair kanıtlar vardı.

Ölüm sertliği kalpte ve diyaframda başlardı ama iki saatin ardından boyunda ve çenede de belirginleşmişti.

Cuma akşamının bu geç saatinde fuaye neredeyse terk edilmiş gibiydi; ayakta sohbet eden lacivert kazaklı iki polis memuru ve velayet görüşmelerine ayrılan odalardan birinden çıkan yorgun görünümlü bir savcı dışında, ortalıkta kimsecikler yoktu.

Margot ön soruşturma biriminin başına atandığında aşırı iddialı olmanın getireceği güçlüklerin farkındaydı; fazla hevesli davranma ve büyük ölçekte düşünme konusunda çok istekli olma eğilimi gösterdiğini biliyordu.

İşin daha en başındayken bir seri katille uğraştıklarından emin olduğunu söyleseydi, meslektaşları ona gülerdi.

Margot Silverman o hafta boyunca Maria Carlsson'un külotlu çorabını giydiği videoyu iki yüz kereden fazla seyretmişti. Tüm kanıtlar Maria'nın video YouTube'a yüklendikten hemen sonra öldürüldüğünü düşündürüyordu.

Margot kısa filmi yorumlamaya çalışmış fakat hiçbir özel tarafını görememişti. İnsanların külotlu çoraplarla ilgili bir fetiş sahibi olmaları sıra dışı bir durum değildi fakat cinayetin böyle bir eğilimi işaret eden hiçbir özelliği yoktu.

Bu film yalnızca sıradan bir kadının hayatından kısa bir kesit sunuyordu. Kadın bekârdı, iyi bir işi vardı ve karikatür çizimi üzerine bir akşam kursunu bitirmesine az kalmıştı.

Failin neden Maria'nın bahçesinde bulunduğunu, cinayetin tamamen tesadüfen mi yoksa titizlikle planlanmış bir operasyonun sonucunda mı gerçekleştiğini bilmenin hiçbir yolu yoktu ama katilin, kadını cinayetten dakikalar önce filme almasının bir sebebi olmalıydı.

Katilin video bağlantısını polise gönderdiği göz önüne alındığında, onlara mutlaka bir şey göstermek istediği açıktı.

Fail, bu kadın ya da belirli bir kadın tipi hakkında bir şeyleri vurgulamak istiyordu. Belki de konu bütün kadınlardı, toplumun tamamıydı.

Fakat Margot'un gözünde, kadının tavırlarında ya da görünüşünde göze batan hiçbir şey yoktu. Sadece çorabını vücuduna oturtmaya çalışıyordu, kaşlarını çatmış ve dudaklarını bükmüştü.

Margot, Bredablicks Yolu'ndaki evi iki kez ziyaret etmişti fakat vaktinin çoğunu suç mahallini kirlenmeden önce gösteren adli tıp videosunu inceleyerek geçirmişti.

Failin filmi, polisinkine kıyasla neredeyse sevgiyle yaratılan bir sanat eserine benziyordu. Adli tıp ekibinin bu insanlık dışı saldırının kanıtlarını en ince detayına kadar gösteren kaydı oldukça sarsıcıydı. Yerde bacaklarını uzatmış ve koyu bir kan gölülüyle çevrelenmiş halde oturan ölü kadın, çeşitli açılardan görüntülenmişti. Paramparça olmuş sutyeni bir omzundan aşağı sallanıyordu, beyaz göğüslerinden biri ise katlanan karnına doğru sarkmıştı. Yüzünden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı; görünürde sadece sonuna kadar açık duran bir ağızla kırımızı bir et yığını vardı.

Margot kanepelerin kenarındaki masanın üstünde duran meyve kâsesinin yanında tesadüfen durmuş gibi yaparak telefonda konuşan nöbetçiye baktı ve ona sırtını döndü. Birkaç saniye boyunca büyük iç avlunun cam duvarında nöbetçinin yansımaları izledikten sonra kâsedeki altı tane elma alarak çantasına koydu.

Altı elma çok fazlaydı, bunu biliyordu ama yine de hepsini almadan duramadı. Jenny'nin o akşam bol tereyağlı, tarçınlı ve karamelize şekerli bir elmalı turta yapmak isteyebileceği aklına geldi.

Telefonu çalınca düşünceleri bölündü. Ekranı bakınca soruşturma ekibinin bir üyesi olan Adam Youssef'in fotoğrafını gördü.

Adam, "Hâlâ binada mısın?" diye sordu. "Lütfen hâlâ burada olduğunu söyle çünkü..."

Margot, "Arabada oturmuş, Klarastrands Yolu'na doğru gidiyorum" diye yalan söyledi. "Bana ne söylemek istemiştin?"

"Yeni bir film yükledi."

Margot midesinin kasıldığını hissetti ve bir elini kocaman karnının altına koydu.

"Yeni bir film mi?" diye tekrarladı.

"Geri gelecek misin?"

Margot, “Durup geri döneceğim” dedi ve geldiği yolda yürümeye başladı. “Kaydın düzgün bir kopyasını aldığımızdan emin ol.”

Margot kapıdan çıkabilir ve eve gidip vakayı Adam’a bırakabilirdi. Bir yıllık ücretli doğum iznine çıkmak için yalnızca tek bir telefon konuşması yapması yeterliydi. Belki de ilk vakasının ne kadar zorlu olacağını bilseydi öyle yapardı.

Gelecek belirsizliğini koruyordu ama gezegenler tehlikeli bir biçimde hizalanmak üzereydi. Margot’un kaderi bıçak sırtında seyrediyordu.

Asansörün ışığı, yüzünü daha yaşlı gösteriyordu. Gözlerinin etrafındaki yoğun ve koyu renkli rimeli silinmek üzereydi. Başım geriye yasladığında, eski Bölge Komiseri olan babası Ernest Silverman’a benzediğini söyleyen meslektaşlarının ne demek istediklerini anladı.

Asansör sekizinci katta durdu ve Margot öne çıkan karnının izin verdiği kadar hızlı adımlarla boş koridorda yürüdü. Polisin Joona Linna için bir anma töreni düzenlediği hafta, Adam’la onun eski odasına taşınmışlardı. Margot Joona’yla şahsen hiç tanışmadığından, ofisine yerleşmeyi sorun etmemişti.

Margot içeri girerken Adam, “Hızlı bir araban varmış” dedi ve gülümseyerek sivri dişlerini gösterdi.

Margot, “Oldukça hızlı” diye cevap verdi.

Adam Youssef yirmi sekiz yaşında olduğu halde yüzü bir ergeninki gibi yuvarlaktı. Saçları uzundu ve kısa kollu gömleğinin ucu pantolonunun dışına çıkmıştı. Süryani bir aileden geliyordu, Södertälje’de büyümüşü ve bir zamanlar kuzeyin birinci liginde futbol oynamıştı.

Margot, “Film ne zamandır YouTube’da?” diye sordu.

Adam, “Üç dakikadır” dedi. “Adam şu anda orada. Pencerenin dışında dikiliyor ve...”

“Bunu bilmiyoruz fakat...”

Adam, “Bence orada” diye araya girdi. “Mutlaka oralarda bir yerdedir.”

Margot ağır çantasını yere koyup sandalyesine oturdu ve adli tıp ekibini aradı.

Tedirgin bir ses tonuyla, “Selam, ben Margot. Filmin bir kopyasını indirdiniz mi?” diye sordu. “Dinleyin, bir konuma ya da isme ihtiyacım var – konumu ya da kadının kimliğini belirlemeye

çalışın... Tüm kaynaklar hizmetinizde, size beş dakika verebilirim, ne isterseniz yapın, sadece bana bir bilgi verin, o zaman gidip cuma akşamınızın keyfini çıkarmanıza izin vereceğim, söz.”

Margot telefonu bırakıp Adam'ın masasındaki pizza kutusunu açtı.

“Bunu bitirdin mi?” diye sordu.

Çınlama sesi eşliğinde bir e-posta geldi ve Margot bir parça pizzayı çabucak ağzına tıktı. Alnında beliren sabırsız kaygı çizgisi derinleşti. Video dosyasına tıkladı, ekrandaki görüntüyü büyüttü, saç örgüsünü omzunun gerisine attı, oynat tuşuna tıkladı ve Adam'ın ekranı görebilmesi için tekerlekli ofis sandalyesiyle geriye gitti.

Ekranı ilk önce karanlıkta titreşen, ışıklı bir pencere geldi. Kamera yavaşça hareket ederken, yapraklar objektife süründü.

Margot kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Bir kadın iyi ışıklandırılmış bir odada, televizyonun karşısında dikilmiş, elindeki kutudan dondurma yiyordu. Koşu pantolonunu indirmişti ve tek ayağının üstünde dengede durarak çorabını çıkarmaya hazırlanıyordu.

Televizyona bakıp bir şeye gülümsedikten sonra kaşığı yaladı.

Emniyet Müdürlüğü'ndeki odada duyulan tek ses, bilgisayarın soğutma pervanesinden geliyordu.

Margot kadının yüzüne, biçimli gözlerine, yanaklarına ve basının kıvrımlarına bakarken, bana yalnızca bir detay ver, diye düşündü. Görünüşe bakılırsa hâlâ sıcak olan vücudundan buhar fışkırıyordu. Az önce koşudan gelmişti. İç çamaşırının lastiği pek çok yıkamadan sonra gevşemişti; sutyeni ise ter öbekleriyle lekelenen atletinin altından açıkça görünüyordu.

Margot öne eğilerek ekrana yaklaşınca karnı üst bacaklarına değdi ve ağır saç örgüsü tekrar omzuna düştü.

Adam, “Bir dakika kaldı” dedi.

Kadın dondurma kutusunu sehpanın üzerine koydu ve koşu pantolonu hâlâ bir ayağından sarkarken odadan çıktı.

Kamera onu izledi, dar bir teras kapısından yanlamasına geçerek yatak odası penceresine ulaştı, yatak odasının penceresi yandı ve kadın kadraja girdi. Koşu pantolonunu ayağıyla ezerek çıkardıktan sonra kırmızı yastıklı bir koltuğa doğru fırlattı. Pantolon havada uçarak koltuğun arkasındaki duvara çarpıp yere düştü.

Kamera karanlık bahçenin bitiminden yavaşça süzülerek pencerenin hemen önünde durdu ve suda yüzüncesine, hafifçe yalpaladı.

Margot kalp atışlarının hızlandığını hissederek, “Kadın başını kaldırsaymış adamı görecekmış” diye fısıldadı.

Odadan gelen ışık bir gül ağacının yapraklarının ötesine ulaşarak merceğin üst kısmına doğru hafif bir parlaklık saçıyordu.

Adam eliyle ağzını kapatmış halde oturuyordu.

Kadın atletini çıkarıp sandalyeye fırlattıktan sonra rengi solmuş iç çamaşırı ve lekeli sutyeni hâlâ üstündeyken bir an için durup komodindeki su bardağının yanında şarj olan cep telefonuna baktı. Koşudan sonra gerilen baldırlarındaki kan dolaşımı hızlanmış ve koşu pantolonunun lastiği karnında kırmızı bir iz bırakmıştı.

Vücutunda herhangi bir dövme ya da yara izi yoktu, sadece hamileliğinden geriye kalan silik çatlak izleri vardı.

Oda milyonlarca başka yatak odasına benziyordu. İzini sürmeye degecek hiçbir şey yoktu.

Kamera titredi, sonra geriye gitti.

Kadın su bardağını komodinin üstünden alıp ağzına götürdü ve sonra film ansızın sona erdi.

“Lanet olsun, lanet olsun” dedi Margot sinirlenerek. “Burada hiçbir şey yok, tek bir kahrolası ipucu bile.”

“Hadi, filmi tekrar izleyelim” dedi Adam hemen.

Margot tekerlekli ofis sandalyesiyle daha geriye giderek, “Bin defa izlese de fark etmez” dedi. “Yine de istiyorsan aç ama elimize hiçbir şey geçmeyecek.”

“Ben pek çok şey görüyorum, mesela...”

Margot bilgisayarını işaret ederek, “Yirminci yüzyılda inşa edi-

len müstakil bir ev, birkaç meyve ağacı, güller, üç camlı pencereler, yüz altı santim ekranlı bir televizyon ve bir adet Ben & Jerry's dondurma kutusu görüyorsun” dedi.

Birbirimize ne kadar benzediğimiz daha önce dikkatini çekmişti. Bir pencereden görülen İsveçlilerin büyük bir kısmı, birbirlerinin yerine geçebilecek kadar benzer bir hayat tarzı sürdürüyordu. Dışarıdan bakıldığında tamamen aynı şekilde yaşıyor, aynı şekilde görünüyor, aynı şeyleri yapıyoruz ve aynı eşyalara sahibiz.

“Ne boktan bir durum” dedi Adam öfkeyle. “Neden bu filmleri paylaşıyor ki? Ne halt etmek istiyor?”

Margot, Kronoberg Parkı'ndaki siyah tepeli ağaç silüetlerinin şehrin puslu ışıklarına karşı durduğu küçük pencereden dışarıya baktı.

“Bu adam hiç şüphesiz bir seri katil” dedi. “Tek yapabileceğimiz bir ön profil oluşturmak, böylece...”

Adam, “Bunun kadına ne yardımı dokunacak?” diye araya girerek bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Adam penceresinin önünde duruyor ve sen suçlu profili çıkarmaktan bahsediyorsun!”

“Bir sonraki kurbanaya yardımı dokunabilir.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedi Adam. “Yapmamız gereken...”

Margot, “Bir dakikalığına kapa şu çeneni” diye onun sözünü keserek telefonunu eline aldı.

“Esas sen kapa çeneni” dedi Adam sesini yükselterek. “Düşüncelerimi söylemeye her türlü hakkım var. Öyle değil mi? Bence bu kadının fotoğrafının gazetelerin internet sayfalarında yayımlanmasını sağlamalıyız.”

“Adam, dinle... her ne kadar kadının kimliğini belirlemek istesek de elimizde hiçbir ipucu yok” dedi Margot. “Adli tıp ekibindekilerle konuşurum ama geçen seferkinden daha fazlasını bulacaklarından şüpheliyim.”

“Ama eğer kadının fotoğrafını yayarsak...”

Margot, “Şu anda saçmalıklarına ayıracak vaktim yok” diye çıktı. “Düşün bir dakika... Her şey adamın videoyu doğrudan kadının bahçesinden yüklediğini işaret ediyor, yani teorik olarak kadını kurtarmak için bir şansımız var.”

“Ben de tam olarak bunu söylüyorum!”

“Ama aradan beş dakika geçti bile, üstelik bu bir pencerenin önünde dikilmek için uzun bir süre.”

40 DİLDE 14 MİLYON OKUR

İzlendiğinden haberi olmayan genç bir kadının, evindeyken uzaktan çekilmiş videosu İsveç polisine gönderilir. Kısa bir süre sonra, kadının cesedi bulunur. Bir başka kaydın da gelmesiyle, polis, katilin kendileriyle bir oyun oynadığını, bir sonraki kurbanı haber verdiğini anlar. Soruşturmanın başına Margot Silverman getirilir. Hamile olan dedektif, bir süredir ortalarda görünmeyen Joona Linna'yı bulur, o da arkadaşı hipnozcu ve travma uzmanı Erik Maria Bark'tan yardım ister. Vaka derinleştikçe Bark, birinin geçmişte haksız yere suçlu bulunmasına sebep olduğunu düşünmeye başlar.

"Kepler, gerilim sahneleri yaratma konusunda bir virtüöz.
Kalp ilacı kullanıyorsanız okumayın."

The New York Times Book Review

Lars Kepler, İsveçli Alexandra Coelho Ahndoril ile Alexander Ahndoril çiftinin takma ismi. Önceden kendi romanlarını yazan kankoca, Joona Linna serisini yarattı ve serinin bugüne kadar basılan romanları uluslararası çoksatar listelerine girdi.

Türkçede bu seriden *Hipnozcu*, *İnfazcı*, *Ateş Şahidi* ve *Kum Adam* (Doğan Kitap) yayımlandı.

Evliye edilen
KDV'siz
satis fiyatı

₺ 99

ISBN 978-625-8090-34-5

ISBN 978-625-8090-34-5

9 786258 090345

Doğan
Kitap